

Dosarul nr. 2ra-1179/19

Prima instanță: Judecătoria Bălți sediul central (jud. A. Roșca)

Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți (jud. A. Corcenco, D. Corolevschi, D. Stănilă)

ÎNCHEIERE

26 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Svetlana Filincova
Dumitru Mardari

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Norelit Investgrup”

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Eduard Briceac împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Norelit Investgrup” cu privire la rezilierea contractului de investiție imobiliară, restituirea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 24 ianuarie 2019 a Curții de Apel Bălți, prin care a fost respins apelul declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată „Norelit Investgrup” și menținută hotărârea din 4 mai 2018 a Judecătoriei Bălți sediul central, prin care acțiunea a fost admisă integral

constată:

La 15 martie 2018, Eduard Briceac a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL „Norelit Investgrup” cu privire la rezilierea contractului de investiție imobiliară, restituirea sumei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că la 7 februarie 2013, între SRL „Norelit Investgrup” în calitate de antreprenor și Eduard Briceac în calitate de investitor, a fost încheiat contractul de investiție imobiliară nr. 16-A și înregistrat de către notarul public Tatiana Bîstrițaia cu nr. 345 la 7 februarie 2013, obiectul căruia constituie apartamentul nr. X, cu suprafața de 29,38 m², din str. XXXXX mun. XXXXX, la prețul de 20566 de euro.

Conform punctului 1.3 din contractul sus menționat, SRL „Norelit Investgrup” s-a obligat până la începutul anului 2014, să dea în exploatare întregul imobil.

Conform punctului 2.1 din contract, suma integrală spre achitare a imobilului constituie 20566 de euro, iar conform punctului 2.2 (b) investitorul va achitata în trei tranșe suma de 18500 de euro.

A indicat că din data semnării contractului și până în prezent, dânsul în calitate de investitor și-a exercitat obligațiunile contractuale legate de plata imobilului, astfel până

în prezent a achitat a treia tranșă în sumă de 13500 de euro, prin transferul bancar și 5000 de euro în numerar prin recipisă, iar suma rămasă spre achitare constituie 2066 de euro.

Pe când, SRL „Norelit Investgrup” nu și-a onorat obligațiunile contractuale față de investitor, privind construcția și darea în exploatare a spațiului locativ, respectiv, a apartamentului cu suprafața de 29,38 m², în baza contractului de investiție imobiliară nr. 16-A din 7 februarie 2013, în termenul prevăzut, ca urmare contractul dat urmează a fi reziliat.

Totodată, la 27 octombrie 2017, întru soluționarea cauzei pe cale extrajudiciară a expedit în adresa SRL „Norelit Investgrup” o cerere de notificare, prin care a solicitat rezilierea contractului de investiție nr. 16-A din 7 februarie 2013, însă aceasta a rămas nesatisfăcută.

Și-a întemeiat pretențiile în baza dispozițiilor art. 602 alin. (2), 733, 735, 738 alin. (1), 747 alin. (1), 748 alin. (2) și (4) Cod civil.

A solicitat admiterea acțiunii, rezilierea contractului de investiție imobiliară încheiat cu SRL „Norelit Investgrup” nr. 16-A din 7 februarie 2013, cu restituirea în beneficiul său a sumei investite de 18500 de euro, convertiți în valută națională conform cursului valutar al BNM la data executării hotărârii, cât și încasarea din contul SRL „Norelit Investgrup” în beneficiul său a cheltuielilor de judecată sub formă de taxă de stat achitată la depunerea cererii de chemare în judecată în sumă de 11355,30 de lei.

Prin hotărârea din 4 mai 2018 a Judecătoriei Bălți sediul central, a fost admisă acțiunea integral.

A fost reziliat contractul de investiție imobiliară încheiat între Eduard Briceac și SRL „Norelit Investgrup” nr. 16-A din 7 februarie 2013.

A fost obligată SRL „Norelit Investgrup” să restituie lui Eduard Briceac, suma investită în mărime de 18500 de euro, convertiți în valută națională, conform cursului valutar al BNM la data executării hotărârii.

Au fost încasate de la SRL „Norelit Investgrup” în beneficiul lui Eduard Briceac, cheltuielile de judecată constituite din taxa de stat în sumă de 11355,30 de lei.

Prin decizia din 24 ianuarie 2019 a Curții de Apel Bălți, a fost respins apelul declarat de către SRL „Norelit Investgrup” și menținută hotărârea primei instanțe.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a apreciat ca fiind justă reținerea primei instanțe precum că Eduard Briceac a investit în apartamentul nr. X din str. XXXXX mun. XXXXX, suma de 18500 de euro, fapt confirmat în speță prin chitanțele de încasare a numerarului de la Eduard Briceac în sumă de 13500 de euro, conform cursului valutar la momentul achitării și recipisa de primire a sumei de 5000 de euro de către I. Grosu.

De asemenea, instanța de apel a conchis că, reieșind din faptul că investitorul Eduard Briceac și-a executat parțial obligația de plată, manifestând intenția de achitare integrală a prețului contractului iar antreprenorul SRL „Norelit Investgrup” nu și-a onorat obligațiunile contractuale față de investitor, contractul de investiție imobiliară din 7 februarie 2013 urmează a fi reziliat, cu obligarea SRL „Norelit Investgrup” de a restitui lui Eduard Briceac suma investită în mărime de 18500 de euro.

La 19 aprilie 2019, SRL „Norelit Investgrup” a declarat recurs împotriva deciziei din 24 ianuarie 2019 a Curții de Apel Bălți, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea parțială a deciziei instanței de apel și casarea parțială a hotărârii primei instanțe,

cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie admisă parțial acțiunea lui Eduard Briceac privind rezilierea contractului, cu restituirea sumei investite de 13500 de euro și încasarea în beneficiul SRL „Norelit Investgrup” a cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului a invocat că instanțele de judecată ierarhic inferioare au încălcat normele de drept material, nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și au interpretat eronat legea.

Cu referire la prevederile art. 217 alin. (1), 220 alin. (1) Cod civil, a menționat că la verificarea temeiniciei și legalității pretenției privind încasarea sumei de la SRL „Norelit Investgrup”, instanțele de judecată ierarhic inferioare urmau să verifice dacă recipisa prezentată de către Eduard Briceac, prin care Eduard Briceac ar fi dat cu titlu de arvună suma de 5000 de euro, poate fi admisă în calitate de probă, dacă aceasta nu contravine normelor imperative ale legii, care are ca efect nulitatea absolută a actului juridic, argumente care au fost indicate în cererea de apel și nu au fost verificate de instanța de judecată.

Conform conținutului recipisei, este indicat că o persoană pe nume „Grossu I. M.” a luat o arvună de la Eduard Briceac în contul apartamentului nr. X din str. XXXXX mun. XXXXX, din care rezultă că această persoană a acționat pe cont propriu.

Astfel, potrivit conținutului recipisei, față de aceasta sunt aplicabile prevederile înțelegerii cu privire la arvună, care potrivit art. 212 Cod civil, este un act juridic care trebuia autentificat notarial sub sancțiunea nulității absolute, deoarece prevede înstrăinarea bunurilor imobile.

A obiectat că în recipisa dată, lipsește ștampila întreprinderi sau careva mențiuni prin care ar putea fi dovedită tangența cu SRL „Norelit Investgrup”, precum și data întocmirii acesteia, or data respectivă este importantă pentru stabilirea momentului apariției și încetării raportului juridic civil, inclusiv calcularea termenului de prescripție extinctiv prevăzut de art. 267 Cod civil.

În opinia recurentei SRL „Norelit Investgrup”, recipisa prezentată de Eduard Briceac este contrară normelor imperative ale legii și anume contravine Codului fiscal, Legii contabilității, Normelor pentru efectuarea operațiunilor de casă în economia națională a Republicii Moldova, aprobate prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 764 din 25 noiembrie 1992, potrivit cărora mijloacele financiare (bani) se transmit unei persoane juridice prin depunerea numerarului în casieria întreprinderi sau la instituțiile financiar-bancare, pentru care se întocmesc documente de evidență contabilă de strictă evidență (bonul de plată, chitanța, ordinul de încasare a numerarului, etc.) la momentul efectuării plății.

A considerat că recipisa dată nu poate fi admisă în calitate de probă, deoarece nu este însoțită de documentele contabile de strictă evidență, aprobate prin lege și recunoscute de către organele de stat, care dovedesc efectuarea tranzacției.

A subliniat că conform pct. 2.4 din contractul de investiție nr. 16-A din 7 februarie 2013, plata de către investitor se efectuează prin transfer bancar sau prin depunerea mijloacelor financiare în casieria întreprinderi.

Respectiv, conform legii și contractului menționat, momentul transmiterii banilor se consideră momentul depunerii banilor în casieria întreprinderi sau în contul de decontare al agentului economic de la instituția financiar - bancară în care se deservește.

Astfel, Eduard Briceac a achitat în casieria întreprinderii SRL „Norelit Investgrup”, bani în sumă totală de 13500 de euro, prin depunerea numerarului în contul bancar la ghișeul băncii, conform chitanțelor prezentate la dosar.

Restul banilor, în sumă de 5000 de euro, conform recipisei prezentate de Eduard Briceac, nu au fost achitate în beneficiul SRL „Norelit Investgrup”, respectiv SRL „Norelit Investgrup” nu a intrat în posesia acestor bani.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Din materialele dosarului rezultă că copia deciziei recurate a fost expediată în adresa părților la 22 februarie 2019, fapt confirmat prin scrisoarea de însoțire (f. d. 157) și care a fost recepționată de către recurentă la data de 4 martie 2019, ceea ce se atestă prin avizul de recepție (f. d. 160).

Astfel, se constată că recurenta s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 19 aprilie 2019, în termenul legal.

Examinând temeiurile recursului declarat de SRL „Norelit Investgrup”, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Norelit Investgrup”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurenteii cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura

admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Distinct de aceste constatări, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII CPC, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) CPC, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 CPC, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de SRL „Norelit Investgrup” urmează a fi considerat ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 433 lit. a), 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Norelit Investgrup” împotriva deciziei din 24 ianuarie 2019 a Curții de Apel Bălți.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu

Svetlana Filincova

Dumitru Mardari